

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseinho, Ph.D., v právní věci žalobce: **SECURITY MONIT s. r. o.**, se sídlem Brno, Hoblíkova 548/6, zastoupeného Mgr. Denisou Šmídovou, advokátkou se sídlem Brno, Kobližná 53/24, proti žalovanému: **Policie České republiky, Policejní prezidium České republiky**, se sídlem Praha 7, Strojnická 27, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 9. 2014, č. j. PPR-23675-3/ČJ-2014-990450,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, ze dne 8. 7. 2014, č. j. KRPB-95956-6/ČJ-2014-0600IZ. Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 76d odst. 1 písm. h) zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu (zákon o zbraních), ve znění pozdějších předpisů, kterého se

měl dopustit tím, že jako držitel zbrojní licence skupiny „G“ nepožádal ve smyslu § 39 odst. 1 písm. k) zákona o zbraních příslušný útvar policie o vydání nové zbrojní licence nebo průkazu zbraně z důvodu změny provozovny. Za spáchaný delikt byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a dále povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Dne 24. 11. 2003 žalobce požádal policii o vydání zbrojní licence v rozsahu oprávnění skupiny „G – *Zajišťování ostrahy majetku a osob*“, jako provozovnu pro výkon živnosti označil adresu Brno, Hvězdoslavova 29a. Posléze žalobce ohlásil živnostenskému úřadu novou (další) provozovnu pro výkon koncesované živnosti „*Ostraha majetku a osob*“ s adresou Třebíč – Nové Dvory, M. Majerové 751/6 a datem zahájení provozování dne 1. 10. 2005. Na základě této změny (vzniku) nové provozovny žalobce nepožádal policii o vydání nové zbrojní licence, ani ji jinak policii neoznámil.

[3] Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí zdůraznil, že dle textu § 39 odst. 1 písm. k) zákona o zbraních zákonodárce rozlišoval mezi sídlem právnické osoby, místem uložení zbraní a provozovnou. Umístění provozoven je podle § 75 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních zásadní pro určení působnosti orgánů policie a místní příslušnosti k provedení kontrolní akce dozoru. Je přitom nepodstatné, zda jsou v té které provozovně uloženy zbraně či nikoli. Kontrole podléhají všechny, a proto musí být policii oznámeny.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[4] Ve včas podané žalobě žalobce uvedl, že považuje výklad zákona aplikovaný správními orgány za extenzivní a odporující záměru zákonodárce. Úmysl zákonodárce je zřejmý z celkového posouzení znění zákona o zbraních. Při podání žádosti o vydání zbrojní licence je žadatel povinen doložit pouze adresu místa výroby, přechovávání, skladování, používání nebo ničení zbraně nebo střeliva, nikoliv tedy adresu všech svých provozoven. Zákonodárce zamýšlel uložit pouze povinnosti týkající se míst, kde jsou zbraně a střelivo fyzicky přechovávány. Provozovna, ohledně níž žalobce nepožádal o vydání nové zbrojní licence, neslouží k přechovávání zbraní či střeliva, a nepodléhá tedy režimu zákona o zbraních. Dle zásad správního práva je nutno ukládat povinnosti pouze v tom rozsahu, který je nezbytný k dosažení účelu zákona. Extenzivním výkladem by bylo uloženo mimořádně velké penzum povinností spojených se zabezpečením a další úpravou prostor, které jsou sice provozovnami, ale neslouží k přechovávání zbraní a střeliva. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[5] Ve vyjádření k žalobě žalovaný předně uvedl, že zákon o zbraních zřetelně rozlišuje pojmy „místo uložení zbraní“ a „provozovna“. U provozoven je tudíž irelevantní, zda v nich jsou uloženy zbraně. Například zbrojír se přitom ustanovuje jak pro místo uložení zbraní, tak pro každou provozovnu. V žádosti o vydání zbrojní licence se sice uvádí pouze adresa ve smyslu § 32 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních, nejedná se ovšem o legislativní zkratku. Dnem vydání zbrojní licence jejímu držiteli vznikají povinnosti, mj. požádat o novou zbrojní licenci, pokud dojde ke změně provozovny. Policie musí mít přehled o všech provozovnách

držitele zbrojní licence, čemuž přizpůsobuje kontrolní činnost. Umístění a počet provozoven je též významné pro určení příslušného kontrolního orgánu. K námitce nepřiměřených povinností žalovaný konstatoval, že žalobce směřuje dvě rozdílné povinnosti, a to povinnost ohlásit změnu provozovny a povinnost zajistit zabezpečení zbraní nebo střeliva proti zneužití, ztrátě a odcizení. Na základě výše uvedeného žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobce

[6] Žalobce v podání ze dne 16. 3. 2015 konstatoval, že argumentace žalovaného je vnitřně rozporná. Žalobce nesměšoval rozdílné povinnosti, naopak, tyto jsou fakticky nerozlučně spjaty. Zákonodárce zamýšlel evidovat především místa skutečného uložení zbraní a tyto od ostatních prostor držitele zbrojní licence odlišovat. Při přísně formálním výkladu by pak důvodem žádosti o vydání nové zbrojní licence měla být pouze změna provozovny, nikoli tedy ohlášení nové provozovny či její zánik. Zde však žalovaný tak formální není.

V. Posouzení věci soudem

[7] Soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.

[8] Předmětem sporu žalobce nečinil otázky skutkové (stručně viz bod [2] tohoto rozsudku), nýbrž otázku právní, *in concreto* zda byl coby držitel zbrojní licence skupiny „G“ povinen požádat příslušný orgán policie o vydání nové zbrojní licence z důvodu vzniku nové provozovny, ve které ovšem dle něj nejsou uloženy zbraně ani střelivo.

[9] Pro názornost je v daném případě nezbytné zrekapitulovat právní úpravu dopadající na danou věc, tedy některá ustanovení zákona o zbraních, ve znění účinném ke dni rozhodování žalovaného (vzhledem k trvající povaze deliktu bylo rozhodným znění účinné v době projednávání správního deliktu).

[10] Podle § 32 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních vydává zbrojní licenci příslušný útvar policie na základě žádosti podané fyzickou osobou nebo právnickou osobou na předepsaném tiskopise, jehož vzor stanoví prováděcí právní předpis. Obsahem žádosti musí být mimo jiné *adresa místa výroby, přechovávání, skladování, používání nebo ničení zbraně nebo střeliva*.

[11] Dle § 39 odst. 1 písm. k) zákona o zbraních je držitel zbrojní licence skupiny A až J povinen požádat příslušný útvar policie o vydání nové zbrojní licence nebo průkazu zbraně v případech, kdy *došlo ke změně názvu nebo sídla právnické osoby, jména, příjmení nebo místa pobytu fyzické osoby, místa uložení zbraně nebo změny provozovny*; žádost musí být podána do 10 pracovních dnů ode dne, kdy změna nastala, a původní doklad musí být připojen.

[12] Podle § 76d odst. 1 písm. j) [do 30. 6. 2014 se jednalo o písm. h)] zákona o zbraních se držitel zbrojní licence skupiny A až J dopustí správního deliktu tím, že nepožádá o vydání nové zbrojní licence nebo průkazu zbraně podle § 39 odst. 1 písm. k). Za tento správní delikt se uloží pokuta do 500 000 Kč [§ 76d odst. 10 písm. b) téhož zákona].

[13] Soud se v dané věci ztotožnil s právním hodnocením žalovaného. Přesto je nutno v prvé řadě uvést, že žalobcova argumentace měla poměrně racionální základ. Aplikovaná právní úprava v daném ohledu vsutku trpí legislativně-technickými nedostatky. Není zejména dostatečně zřejmý důvod neprovázanosti mezi ustanoveními § 32 odst. 1 písm. c) a § 39 odst. 1 písm. k) zákona o zbraních. Na první pohled tak není zcela jasné, proč zákonodárce používá pojmy, jejichž obsah se překrývá pouze částečně [např. činnosti specifikované v ustanovení § 32 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních může držitel zbrojní licence zajisté fakticky provádět i mimo svoji provozovnu, naopak ovšem může mít provozovnu, v níž teoreticky nemusí provádět žádnou z nich]; lze dodat, že tento nedostatek byl odstraněn novelou zákon o zbraních provedenou zákonem č. 229/2016 Sb., a to s účinností od 1. 8. 2017. Tyto nedostatky však nedosahují takové intenzity, která by měla mít za následek nezákonnost vydaných rozhodnutí správních orgánů.

[14] V nyní souzené věci má totiž soud za to, že povinnost uložená držiteli zbrojní licence v § 39 odst. 1 písm. k) zákona o zbraních je vyjádřena poměrně jednoznačně. Podle tohoto ustanovení je tedy držitel příslušné zbrojní licence povinen požádat o vydání nové zbrojní licence vždy, pokud došlo ke změně místa uložení zbraně nebo provozovny. Na tom sám o sobě ničeho nemění fakt, že v žádosti o vydání zbrojní licence se uvádí pouze adresa místa výroby, přechovávání, skladování, používání nebo ničení zbraně nebo střeliva. V předmětném ustanovení, ale i na jiných místech přitom zákon o zbraních rozlišuje mezi „místem uložení zbraní“ a „provozovnou“ [viz např. § 39 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních]. Lze jednoznačně dovodit, že „provozovnou“ pro účely zákona o zbraních je jakákoli provozovna ve smyslu živnostenského zákona (§ 17 zákona č. 455/1991 Sb.), v níž je uskutečňován předmět podnikatelské činnosti, nikoliv pouze taková, v níž jsou uloženy zbraně nebo střelivo. Zbraně pak mohou být uloženy i mimo provozovnu.

[15] Ukládá-li proto zákon o zbraních držiteli zbrojní licence povinnost požádat o vydání nové zbrojní licence mj. v případě změny provozovny, míní se tím změna týkající se kterékoli provozovny dotčeného držitele zbrojní licence, nikoliv pouze těch, v nichž jsou uloženy zbraně nebo střelivo. Onou změnou provozovny pak nutno chápat i vznik nové, další provozovny.

[16] Jak plyne ze správního spisu, žalobce byl držitelem tří živnostenských oprávnění – *Poskytování technických služeb k ochraně majetku a osob, Ostraha majetku a osob, a Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona* (obchodní živnost – koupě zboží za účelem jeho dalšího prodeje a prodej). Novou provozovnu v Třebíči žalobce živnostenskému úřadu ohlásil pouze k provozování prvních dvou živností. Jestliže se předmět činnosti žalobce vykonávaný na této provozovně týkal živnostenského oprávnění, na jehož podkladě žalobce získal zbrojní licenci, měl zcela nepochybně v souladu s § 39 odst. 1 písm. k) zákona o zbraních požádat o vydání nové zbrojní licence, přestože žalobce na této provozovně nehodlal jakkoliv nakládat se zbraněmi či střelivem, či tam zbraně přechovávat

a skladovat (ve správním řízení žalobce uvedl, že se jedná o pouhé obchodní zastoupení a technické středisko).

[17] Podstatným je v této souvislosti a vzhledem k nutnosti přísné regulace a kontroly nakládání se zbraněmi a střelivem též potřeba dozorových či kontrolních orgánů mít vědomost o všech provozovnách (tedy místech, kde provádějí svoji činnost) subjektů podléhajících kontrole. Dle § 75 odst. 2 písm. a) zákona o zbraních je navíc umístění a počet provozoven zásadním prvkem pro určení příslušného kontrolního orgánu (policejní prezidium nebo krajské ředitelství policie).

[18] Poukázal-li pak žalobce obecně na „penzum povinností“ souvisejících s ohlášením nové provozovny, nelze mu přisvědčit. Ze zákona o zbraních totiž výslovně plyne v zásadě pouze povinnost ustanovit pro každou provozovnu zbrojře [§ 39 odst. 1 písm. a)]. Ostatní povinnosti má držitel zbrojní licence všude tam, kde se zbraně a střelivo nacházejí, tedy i v neohlášené provozovně (viz např. povinnost zabezpečit zbraně a střelivo proti zneužití, ztrátě nebo odcizení dle § 58 zákona o zbraních). *A contrario* však tyto povinnosti nemá tam, kde zbraně ani střelivo nejsou. Pokud tedy v nově zřízené provozovně žalobce zbraně ani střelivo neskladuje, není zde povinen přijímat např. zabezpečovací opatření, a není tak ani stížen zásadně větším množstvím uložených povinností.

VI. Závěr a náklady řízení

[19] Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[20] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 22. září 2016

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu